

[vimaorthodoxias.gr](https://vimaorthodoxias.gr)

# Αληθινή Ιστορία! Η Θεία Κοινωνία και η μετάνοια ενός ετοιμοθάνατου

*Newsroom*

3–4 Minuten

---

**ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ: Σ' ένα μικρό χωριουδάκι της Λέρου, πριν από 30 περίπου χρόνια έγινε το εξής θαυμαστό, που μας διέσωσε αφηγηματικά ένας Άγιος συγχωρεμένος από το 2010 ιερέας, ο παπά-Χρήστος. Διαβάστε διήγηση και φρίξτε με την απέραντη αγάπη που μας έχει ο Χριστός μας:**

Ήτανε πρωί Σαββάτου. Έκανα θεία λειτουργία και ήμουν έτοιμος να καταλύσω την Θεία Κοινωνία από το Άγιο Δισκοπότηρο.

Ξαφνικά μπήκε μέσα στο ιερό ένας νεαρός, γειτονόπουλο ο Κωστάκης, λαχανιασμένος,

ιδρωμένος όλος αγωνία και μου είπε: – «Παπά-Χρήστο μου σώσε μας. Ο πατέρας μου νιώθει ότι πεθαίνει και θέλει να τον εξομολογήσεις, να τον κοινωνήσεις».

Με έλουσε κρύος ιδρώτας. Ο πατέρας του παλληκαριού ήταν ο πιο δύσκολος, στριφνός, παράξενος άνθρωπος στο χωριό. Μ' όλους μαλωμένος. Σ' εκκλησιά δεν πάταγε, ούτε σε κηδείες ή γάμους ή βαφτίσεις. Έκανα τον Σταυρό μου και θεώρησα κλήση Θεού να πάω αμέσως κοντά του με την Θεία Κοινωνία. Το σπίτι του ήτανε 40 μέτρα, δίπλα στην εκκλησία σχεδόν. Όταν μπήκαμε με το παλληκάρι στο σπίτι του ετοιμοθανάτου –κυρ. Γιάννη τον λέγανε- τοποθέτησα το Άγιο Δισκοπότηρο, που είχε κανά πόντο Θεία Κοινωνία πάνω στο κομοδίνο, δίπλα στο κλινάρι του κυρ-Γιάννη. Του είπα αμέσως:

-“Μπαρμπα-Γιάννη για να σε κοινωνήσω πρέπει πρώτα να σε εξομολογήσω και να σου διαβάσω συγχώριο (συγχωρητική ευχή).Θέλεις;”

-“Θέλω!”

Βάζω πετραχήλι, μου ‘πε ό,τι τον βάραινε, του διάβασα συγχώριο και ετοιμάστηκα να τον

κοινωνήσω. Πάω να πιάσω το Άγιο  
Δισκοπότηρο, τι να δώ; Παντελώς άδειο, σταγόνα  
Θεία Κοινωνία. Μου λύθηκαν τα γόνατα. Λέω  
στον κυρ-Γιάννη:

-«Πετάγομαι στο Ναό να πάρω από το  
Αρτοφόριο της Αγίας Τράπεζας Θεία Κοινωνία  
γιατί το Δισκοπότηρο δεν ξέρω πώς, είναι άδειο»  
Αρχίζει να κλαίει με λυγμούς ο κυρ-Γιάννης και να  
λέει:

-«Για μένα το κάνει ο Χριστός παπά μου.

Ό,τι σου ξομολογήθηκα πριν ήσανε όλα ψέματα  
γιατί ντρεπόμουν να πω τα αληθινά μου  
αμαρτήματα που' ναι πολύ βαρύτερα. Όμως, αν  
θέλεις, κάτσε να σου κάνω πραγματική, ειλικρινή  
εξομολόγηση».

Έτσι κι έγινε. Του διάβασα δεύτερη συγχωρητική  
ευχή και τον παρακάλεσα να περιμένει να πάω  
πίσω στο Ναό να φέρω Θεία Κοινωνία.

-“Πήγαινε”, μου απαντά ο κυρ-Γιάννης, “σε  
προσμένω”.

Πάω να σηκώσω το Άγιο Δισκοπότηρο και,  
ακούστε θαύμα. Ένας πόντος Θεία Κοινωνία  
μέσα. Έκαμα τον Σταυρό μου. Κοινώνησα

αμέσως τον ετοιμοθάνατο. Έλαμψε, γαλήνεψε το  
προσωπάκι του, πέθανε εκεί μπροστά μου,  
ολοφάνερα μετανοημένος.

Δόξασα τον Χριστό μας και σκέφτηκα πόσο  
πάνσοφα, διακριτικά, αγαπητικά, συγχώρεσε και  
οικονόμησε τη σωτηρία του κυρ-Γιάννη.

Θεός συγχωρέσει τον. Αιωνία του η μνήμη.

Να μην απελπιζόμαστε για την σωτηρία μας κι ας  
είμαστε οι αμαρτωλότεροι άνθρωποι του κόσμου.  
Καλή μετάνοια, καλό παράδεισο σε όλους μας με  
ειλικρινή και ταπεινή εξομολόγηση. ΑΜΗΝ!